

ورود کاروان ابا عبدالله الحسین (ع) به سرزمین کربلا (61 ق)

پس از آن که والی مدینه، امام حسین(ع) را برای بیعت با یزید تحت فشار قرار داد...

پس از آن که والی مدینه، امام حسین(ع) را برای بیعت با یزید تحت فشار قرار داد، آن حضرت به مکه رفت و پس از مدتی، در روز ترویبه یعنی هشتم ذی‌حجه؛^{rlm&} سال 60 قمری از مکه؛^{rlm&} معظمه به سوی عراق مهاجرت فرمود. در اوایل ماه محرم سال 61 قمری، لشکریان عبیدالله بن زیاد به فرماندهی حرّ بن یزید ریاحی با آن حضرت مواجه شده و مانع پیش؛^{rlm&} روی آن حضرت به سوی کوفه شدند. گرچه حرّ بن یزید، مأموریت داشت با امام حسین(ع) برخورد شدید نماید ولیکن رفتار وی با امام بر رفق و مدارا بود. از این رو حرّ و لشکریانش در نماز جماعت امام حسین(ع) شرکت می؛^{rlm&} کردند و به خطبه؛^{rlm&} های دلنشین وی گوش جان می؛^{rlm&} سپردند و این دو سپاه چند روز بدون هیچ؛^{rlm&} گونه مشکلی در کنار هم بودند. اما عبیدالله بن زیاد که در جنگ با ابا عبدالله الحسین(ع) اصرار فراوان داشت، نامه؛^{rlm&} ای به حرّ بن یزید نوشت و وی را مأمور سخت؛^{rlm&} گیری بر امام حسین(ع) نمود. حرّ بن یزید نیز طبق فرمان، راه را بر امام حسین(ع) و یارانش مسدود نمود و آنان را به سوی منطقه؛^{rlm&} ی خشک و بی؛^{rlm&} حاصلی به نام کربلا هدایت کرد و در آن؛^{rlm&} جا آنان را در محاصره؛^{rlm&} ی خویش قرار داد. قافله؛^{rlm&} ی امام حسین(ع) چون به سرزمین کربلا رسیدند، آن حضرت پرسید: این زمین چه نام دارد؟ عرض کردند: کربلا. آن حضرت تا نام کربلا را شنید، فرمود: **اَللّٰهُمَّ اِنِّیْ اَعُوْذُ بِكَ مِنَ الْکَرْبِ وَ الْبَلَاءِ**. و سپس فرمود: این، موضع گُرب و بلا و محلّ محنت و عینا است. فرود آید که این؛^{rlm&} جا منزل و محل خیمه؛^{rlm&} های ما است و این زمین، جای ریختن خون ما است و در این مکان قبرهای ما واقع خواهد شد. جدّم رسول خدا (ص) مرا به این امور خبر داد. به ناچار، آن حضرت و یاران و اصحابش در روز پنج؛^{rlm&} شنبه دوم محرم؛^{rlm&} الحرام سال 61 قمری در آن سرزمین فرود آمدند و حرّ بن یزید نیز با سپاهیان در مقابل آن حضرت، خیمه زدند.